

«Η δίψα του ανθρώπου και η βάπτισμα του Χριστού ...»

Γράφει ο Πρωτοπρεσβύτερος Χαράλαμπος Λίβυος Παπαδόπουλος

Αλήθεια τι έχει να πει σήμερα σε όλους εμάς, τους σύγχρονους ανθρώπους η ακολουθία του Αγιασμού την ημέρα των Θεοφανίων; Τι σημαίνει αυτή η αρχαιότατη γιορτή του Χριστιανισμού για τον σημερινό άνθρωπο; Απαντάει σε κάποιο βαθύτερο υπαρξιακό ερώτημα του; Η απλά είναι μια όμορφη λατρευτική πράξη που την παρακολουθούμε αλλά δεν αγγίζει την ζωή μας;

Ο άνθρωπος είναι ένα διψασμένο όν. Ένα πλάσμα που διψάει για νόημα. Η γιορτή των Θεοφανίων απαντά ακριβώς σε αυτή την δίψα του ανθρώπου για νόημα που νικάει τον θάνατο. Ο Θεός στα νερά του Ιορδάνη ποταμού φανερώνεται. Και δεν είναι καθόλου τυχαίο που αυτή η Θεοφάνια της Αγ. Τριάδος συμβαίνει μέσα στο νερό. Έχει ένα βαθύτερο συμβολισμό, μια προεικόνιση.

Το νερό συμβολίζει την καθαρότητα και αγνότητα, την δροσιά από το καύσωνα του βίου. Ο άνθρωπος διψάει, δεν μπορεί να ζήσει δίχως το νερό. Αλλά συγχρόνως έχει ανάγκη κι από καθαριότητα. Ζητά την σωματική και ψυχική κάθαρση. Δεν είναι τυχαίο λοιπόν που ο Χριστός ξεκινάει το έργο του, από την βάπτισμα του στα νερά του Ιορδάνη ποταμού. Ο Θεός αποκαλύπτεται

στην ιστορία και στην ζωή μας. Μας οδηγεί μέσα από σημεία, εικονισμούς και οντολογικούς συμβολισμούς στην αποκάλυψη του σχεδίου Του για την σωτηρία του ανθρώπου και ολάκερης της κτίσης. Χρησιμοποιεί σημαινόμενα για να σημάνει μια νέα αρχή, μια νέα περίοδο για την ανθρωπότητα, μια νέα φάση Θείας οικονομίας, κάθαρσης, φωτισμού και θεώσεως.

Η Αγ. Τριάδα με την φωνή του Πατέρα «σύ εἶ ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν σοὶ ἠὺδόκησα..[1]», την παρουσία του Υιού και το Ἅγ. Πνεῦμα «καί τό Πνεῦμα ὡς περιστεράν καταβαῖνον ἐπ’ αὐτόν[2]» στέλνει ένα βαθύ υπαρξιακό μήνυμα στην ανθρωπότητα, ὅτι πλέον ἡ ἀνθρώπινη δίψα για αἰωνιότητα και ἀθανασία, για νίκη του θανάτου, βρήκε την ἀπάντηση της στο πρόσωπο του Χριστοῦ. Είναι ἐκεῖνος που φορώντας και κουβαλώντας ὅλη την ἀνθρωπότητα πάνω του, δέχεται το βάπτισμα ἀπό τον Ἰωάννη, ὄχι γιατί το εἶχε ἀνάγκη ἢ διότι ἐπρεπε να του συγχωρεθῶν ἀμαρτίες, ἀλλά για να προεικονίσει και συμβολίσει ποια ἦταν ἡ ἀποστολή Του, τι εἶχε ἐρθεῖ να κάνει στο κόσμο. Αυτό ἦταν το ἔργο του, ἡ κάθαρση, ὁ φωτισμός, ἡ χαρά της Ἀνάστασης. Ὁ Χριστός φανερώνει ὅτι εἶναι το «το ὕδωρ το ζων» ἡ ἀπάντηση στην δίψα κάθε ἀνθρώπινης ὑπαρξης που υποφέρει στην ἐρημο και τον καύσωνα του κόσμου.

Μέσα λοιπόν σε αὐτή την ἀρχαιοπρεπή τελετή του ἀγιασμοῦ των ὑδάτων την ἡμέρα των Θεοφανίων, συμβαίνει κάτι φοβερό για την ζωή μας. Κάτι που διαρκῶς πραγματοποιεῖται μέσα στο χώρο της Ἐκκλησίας και συγκεκριμένα στην Θεία Ευχαριστία. Ἡ ζωή μας, ἡ φύση και ἡ κτίση μεταβάλλεται σε βασιλεία του Θεοῦ, κι εμεῖς την προγευόμαστε μέχρι να ἐρθεῖ ἡ ὥρα που μόνιμα και ολικά θα υπάρχουμε ἐντός αὐτής. Το νερό λοιπόν που ἔχουμε μπροστά μας, στα δοχεῖα προς ἀγιασμό, ἐνῶ δεν ἀλλάζει στην φύση του, δια του Ἁγίου Πνεύματος μεταβάλλεται ὡς προς την σχέση του με εμάς και την κτίση. Ἡ φύση του νεροῦ δεν καταργεῖται. Παραμένει καθόλα νερό. Ὅμως πλέον ξεπερνάει την βιολογική του χρησιμότητα. Θα το πιούμε ὄχι μονάχα για να ξεδιψάσει το σώμα μας ἀλλά ολάκερη ἡ ὑπαρξη μας.

Ἐνῶ πριν λίγο θα το πίναμε για να ξεδιψάσουμε την βιολογική δίψα μας, μετα τον Ἀγιασμό το λαμβάνουμε για να δροσίσουμε την υπαρξιακή μας ἀγωνία και το φόβο του θανάτου. Μέσα σε αὐτό το νερό πλέον ἐνοικεῖ ἡ ἀγιαστική Χάρις του Θεοῦ που μεταβάλλει το σκοτάδι του θανάτου σε φως αἰωνιότητας.

«Η χαρά των Θεοφανίων βρίσκεται στην αποκατάσταση της κοσμολογικής εμπειρίας που έχουμε για τον κόσμο, στην ανάκτηση της πίστης πως τα πάντα και οι πάντες μπορούν να καθαριστούν, να εξαγνιστούν, να ανανεωθούν, να αναγεννηθούν, και αυτό ανεξάρτητα από το πόσο βρώμικη και σκεπασμένη με λάσπη έχει γίνει η ζωή μας, άσχετα μέσα σε ποιον βούρκο έχουμε κυλιστεί, έχουμε πάντα την δυνατότητα εισόδου σ' ένα εξαγνιστικό ρεύμα ζωηφόρου ύδατος, επειδή η δίψα της ανθρωπότητας για τον ουρανό, το καλό, την τελειότητα και την ομορφιά δεν έχει πεθάνει, ούτε μπορεί ποτέ να πεθάνει.

Πράγματι μόνο αυτή η δίψα μας κάνει ανθρώπους. «Μέγας εἶ, Κύριε, καίθαυμαστά τά ἔργα Σου, καί οὐδείς λόγος ἐξαρκέσει πρὸς ὕμνον τῶν θαυμασίων Σου ...». Ποιός εἶπε πως ο Χριστιανισμός είναι καταθλιπτικός και ζοφερός, νοσηρός και θλιβερός, πως οδηγεί τους ανθρώπους μακριά από την ζωή; Κοιτάξτε τα πρόσωπα των πιστών εκείνη την νύχτα, και δείτε το φως και την χαρά που εκπέμπουν καθώς ακούγεται ο Ψαλμός να βροντοφωνεί τη δοξολογία, «Φωνή Κυρίου ἐπὶ τῶν ὑδάτων» (Ψαλμ. 28,3), καθώς βλέπουν τον ιερέα να ραντίζει με αγιασμό ολόκληρη την εκκλησία, και αυτές τις λαμπερές σταγόνες να ταξιδεύουν σε κάθε σημείο του κόσμου, καθιστώντας τον για άλλη μια φορά δυνατότητα και επαγγελία, πρωταρχικό υλικό για το μυστηριώδες θαύμα του μετασχηματισμού και της μεταμόρφωσης. Ο ίδιος Θεός εισήλθε σ' αυτό το νερό «σχήματι ἀνθρώπου»· ενώθηκε όχι μόνο με τον άνθρωπο, αλλά με όλη την ύλη, και μεταμόρφωσε τα πάντα σ' ένα ακτινοβόλο, φωτοφόρο ρεύμα που κυλά προς τη ζωή και τη χαρά[3]».

Παραπομπές.

[1]Μαρκ.α' 11

[2]Μαρκ. α' 10

[3]π. Αλέξανδρος Σμέμαν: «Η Βάπτισμα του Χριστού», Εορτολόγιο σελ.77-78 εκδόσεις «Ακρίτας».

Πηγή : <https://www.pemptousia.gr/>